

Iertarea păcatelor și vindecarea de boli*- Vindecarea slăbănogului, Duminica a 6-a după Rusalii -*

În Sfânta Scriptură, boala este înțeleasă, în primul rând, ca o alterare a sănătății, iar din acest punct de vedere, ea poate cuprinde infirmități ale sufletului și ale trupului. Bolnavii cer vindecare de la Iisus Hristos, iar ucenicii Lui vindecă prin puterea dată lor de Dumnezeu. Sfânta Evanghelie ne arată cât de importantă este activitatea de vindecare a Mântuitorului: „Iisus străbătea toate cetățile și satele, vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Matei 9, 35). Întotdeauna în jurul lui Iisus se aflau oameni care veneau la El pentru vindecare sufletească și trupească. Vindecările săvârșite de Mântuitorul Hristos sunt semnele prezenței Împărăției lui Dumnezeu în lume, semnele începutului eliberării omului de păcat, de suferință și de moarte. Puterea vindecătoare de păcat și de boală a fost dăruită de Iisus Hristos ucenicilor Săi, adică Bisericii Sale. Astfel, harul vindecător al lui Hristos este lucrător prin preoții Bisericii și prin puterea rugăciunii Bisericii întregi, după cum se vede mai ales în Taina Pocăinței și Taina Sfântului Maslu. Biserica este, în primul rând, un spital pentru vindecarea de păcate. Taina mântuirii omului în Hristos, ca taină a pocăinței și a iertării păcatelor, a fost pe deplin descoperită de Hristos ucenicilor Săi și Bisericii Sale după Învierea Sa din morți. Puterea de a ierta păcatele aparține numai lui Dumnezeu, dar în iubirea Sa milostivă, nesfârșită și negrăită pentru oameni, Hristos dăruiește Bisericii Sale această putere sfântă și mântuitoare. Puterea de a ierta păcatele este puterea de a salva pe oameni de osânda veșnică. În acest sens, Sfântul Efreim Sirul spune că Biserica este locul unde sunt salvați cei condamnați la moarte. De ce? Pentru că plata păcatului este moartea. Orice om păcătos este un om condamnat la moarte spirituală veșnică, la despărțire de Dumnezeu,

dar prin pocăință și prin iertarea păcatelor care se dobândește prin Taina Sfintei Spovedanii sau a Mărturisirii și iertării păcatelor în Biserică, omul condamnat la moarte poate deveni candidat la viața veșnică și cetățean al raiului. Păcatul ne desparte de Dumnezeu, însă pocăința ne întoarce spre El, iar Sfânta Împărtășanie ne unește cu Dumnezeu Fiul, Mântuitorul lumii. Taina Spovedaniei este Taina căinței și a regretului pentru păcate, a mărturisirii păcatelor și primirii iertării de păcate. Sfânta Taină a Pocăinței are trei dimensiuni distincte, dar complementare: mărturisirea păcatelor, primirea iertării păcatelor (sau dezlegarea de păcate) și împăcarea omului cu Dumnezeu, cu Biserica și cu el însuși, cu propria sa conștiință. În acest sens, Sfânta Taină a Pocăinței este o lucrare de eliberare, înnoire și creștere spirituală. Să-i mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru marele dar al pocăinței și al iertării păcatelor dat oamenilor prin iubirea Lui smerită și milostivă.

BOALA ȘI SUFERINȚA

Realități marcante ale existenței noastre pământești, boala și suferința, nu își au originea în Dumnezeu. Dumnezeu n-a creat moartea și nu se bucură de pierirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață și făpturile lumii le-a făcut spre a fi izbăvite. Sfântul Vasile cel Mare afirmă că „Dumnezeu, Care a făcut trupul, n-a făcut și boala, tot astfel cum El, deși a făcut sufletul, n-a făcut nicidecum și păcatul”. Înainte de căderea omului în păcat, trupul omului nu era supus stricăciunii. Prin harul suflat de Dumnezeu asupra trupului alcătuit din pământ, omul putea să păstreze nestricăciunea. Sfântul Atanasie cel Mare spune despre om că putea să aibă o viață nemuritoare ca unul ce „poseda darurile lui Dumnezeu și puterea proprie care-i vine de la Cuvântul Tatălui și putea să scape acestei condiții a naturii lor, că datorită Cuvântului Care era cu ei, stricăciunea naturii nu s-ar fi apropiat de ei”. Însă omul, înzestrat cu voință liberă, a ales să se depărteze de Creator prin neascultare și a pierdut comuniunea cu Izvorul vieții și al sănătății, iar boala și moartea au pus stăpânire pe el. Sufletul a fost cel dintâi afectat, dar suferința lui s-a transmis și trupului. Astfel, păcatul strămoșesc poate fi considerat originea primară a bolii. Din cauza păcatului neascultării, bolile îl asaltează pe om. Moștenirea naturii umane căzute a lui Adam se perpetuează biologic, dar și spiritual, prin înclinarea noastră către păcat. Oamenii nu numai că moștenesc firea căzută, dar, prin voința proprie, devin și responsabili de păcat, care-i duce la boală. Fiecare dintre noi își alege pedepsele atunci când păcătuiește cu voie. Pedepsa am putea-o înțelege ca boală trupească. Se întâlnesc însă și situații în care boala se dovedește consecința exclusivă a împărtășirii naturii umane căzute, așa cum ne explică Mântuitorul Hristos la episodul orbului din naștere: „nici el, nici părinții lui n-au păcătuit”. Există numeroase cazuri de oameni cinstiți ca drepti sau sfinți neocoliți de bolile trupești, ceea ce înseamnă că sănătatea sufletului nu o implică fără echivoc pe cea a trupului. Boala este folosită spre progresul spiritual al omului, dar și ca pildă de viețuire creștină pentru cei care nu au ajuns la o treaptă duhovnicească asemănătoare. Exemplul dreptului Iov, sporit duhovnicește în urma necazurilor sale, grăiește elocvent în acest sens. Bolile pot fi determinate de suferințe ale sufletului, dar pot să apară providențial în viața unui om sănătos sufletește. După cum starea de sănătate trupească poate să nu fie consecința unei sănătăți sufletești, ci să aparțină oamenilor bolnavi sufletește, precum spune prorocul David: „că n-au necazuri până la moartea lor”. Dar adeseori dezordinea spirituală își pune amprenta, în mod vizibil, măcar asupra chipului unui om, dacă nu și asupra sănătății sale. În boală, modul de stabilire a legăturii cu Dumnezeu este rugăciunea. Omul se deschide astfel comuniunii cu Tatăl Cel din Ceruri, Care îl ascultă și Se apropie de el. Sfântul Isaac Sirul spune că „rugăciunea este ajutorul cel mai tare al bolii”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce vin atâtea nenorociri asupra oamenilor?

Răspuns: Cauza începătoare a oricărei nefericiri este păcatul. Din pricina multor păcate ne încercăm necazurile, trecem prin chinuri, pătimim suferințe, trecem prin boli, viețuim în agonie și tristețe. Dumnezeu i-a spus primei femei Eva, după neascultarea și căderea ei: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale. În dureri vei naște copii” (Fac 3,16). Cum viermele care se naște din lemn mănâncă lemnul, la fel și tristețea care se naște din păcat, pierde păcatul, dacă este unită cu pocăința: „Întristarea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte” (2 Cor. 7,10).

Întrebare: Cum putem să ne mântuim?

Răspuns: Știm cum putem să ne mântuim, dar din pricina trândăvelii noastre ne pierdem mântuirea. Mai întâi să păzim porunca Domnului: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22; 37, 39). În această iubire se găsește mântuirea: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii” (Mt. 22, 40).

Întrebare: Ce rău vine din iubirea de arginți (bani)?

Răspuns: Sf. apostol Pavel spune că „iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6, 10). Și după aceea explică: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și pierzare. Că iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri” (1 Timotei 6, 9-10). Furtul, răpirea, ținerea de minte a răului, dușmănia, invidia, uciderea, vin din iubirea de arginți. Din pricina ei se încalcă și legile firești și poruncile dumnezeiești. Iubitorul de arginți le face pe toate una cu pământul, așa cum vântul puternic, când cade deasupra mării liniștite, o tulbură până în adâncurile ei, amestecând nisipul cu valurile. Iubitorul de arginți nu numai că nu are prieteni, dar nici Dumnezeu, așa cum, din pricina patimii lui, este ca demonizat, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Să ne amintim întotdeauna de cuvintele Domnului nostru: „Cât de greu vor intra cei bogați în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 23, 25). De aceea, „având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulați” (1 Tim 6, 8).

Întrebare: Care este bogăția cea adevărată?

Răspuns: Bogăția virtuților este bogăția cea adevărată. Având această bogăție, chiar dacă suntem lipsiți de bunurile materiale, le avem pe toate (2 Corinteni 6, 10). Bogățiile pământului, bunurile materiale, așa cum a zis Domnul, vor fi mâncate de rugină și furate de hoți (Matei 6, 19). Dimpotrivă, bogățiile cerului, virtuțile și faptele bune simt sigure, nici furul nu le atinge, nici rugină nu le distruge (Luca 12, 33). Cele pământești aparțin pământului și rămân în pământ, unde mai târziu sau mai devreme se vor pierde, în timp ce bogățiile cerești aparțin cerului și rămân nestrucătoare în veșnicie.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 29 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 30 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 31 iulie	07:00 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Să nu minți!

Doi tineri aveau o fetiță de 4 ani. Bărbatul lucra la fabrică și de câte ori pleca de acasă îi atrăgea atenția soției lui, să nu lase copilul nesupravegheat, ca nu cumva să cadă în fântâna din grădină unde adesea se juca. Toate au mers bine, până când într-o zi, pe când bărbatul se întorcea de la lucru, intrând pe porțița grădinii, observă că fetița se juca în jurul fântânii, fără a fi cineva lângă ea s-o supravegheze. „Stai, femeie, că te învăț eu minte”, își zise bărbatul și, intrând în casă, se prefăcu speriat și zise: „Lenuța, copila a căzut în fântână și s-a înecat!”. Femeia s-a schimbat la față și-a dus mâna la inimă și s-a prăbușit la pământ. În zadar a încercat bărbatul să-i explice că a glumit cu ea, căci până să anunțe medicul, Lenuța a murit. Iată isprava unei minciuni. De aceea, Sfânta Scriptură ne spune: „Cel ce își păzește gura sa, își păzește sufletul” (Pilde 13, 3).

Când tăcerea este păcat

Se spune că tăcerea este de aur. Dar nu totdeauna. În anumite împrejurări, tăcerea este păcat: Când taci la spovedanie și nu spui păcatele. Când îți auzi copiii mințind, blestemând, înjurând, grăind de rău, și nu-i mustră, este păcat. Când copiii tăi fac fapte rele și tu taci, este păcat. Când semenul tău păcătuiește și tu îi vezi și nu-l sfătuiești de bine și taci, este păcat. Când nu-ți înveți copiii să meargă la Biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă fapte bune, tăcerea este un păcat. Când nu te rogi lui Dumnezeu pentru părinții tăi sau pentru copiii tăi, tăcerea este un păcat. Când ascuți pe cel ce vorbește de rău și nu-l oprești, este păcat.

Copilul cel mai înțelept

Trăia odată un om care avea trei fii pe care îi iubea foarte mult. Nu era bogat, dar câștigând ceva bani din muncă sinceră, reuși să-și cumpere un ogor. Când a ajuns la adânci bătrâneți, își spuse el: „Oare căruia dintre copiii mei să-i las ogorul? Am să-l las aceluia care se va dovedi mai înțelept”. Și i-a pus la încercare. I-a chemat pe toți trei lângă patul său, din care nu se mai putea scula, și le-a zis: „Iată, vă dau câte cinci mii de lei fiecăruia. Casa noastră are o singură cameră și este goală. Cine reușește să umple mai mult camera cu lucruri cumpărate cu acești bani, acela va primi ca moștenire ogorul”. Toți trei au plecat după cumpărături. Fiul mai mare a cumpărat un snop de paie; al doilea un săculeț cu pene. Fiul mai mic a cumpărat o lumânare și o cutie de chibrituri. A doua zi, toți trei feciorii s-au adunat în camera bătrânului aducând fiecare ce cumpărase. Cel mai mare a împrăștiat snopul de paie, dar abia a umplut un colț de cameră. Al doilea a împrăștiat penele, dar abia a umplut un sfert de cameră. Tatăl era foarte nemulțumit. În sfârșit, copilul cel mai mic se așeză în mijlocul odăii, scăpără chibritul, aprinse lumânarea și lumina ei umplu toată încăperea. Tatăl a fost foarte impresionat de această lumină. De aceea i-a lăsat lui moștenire ogorul, întrucât se dovedise a fi cel mai înțelept.